

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **M. B.**, bytom P., zastúpený *JUDr. R. S.*, advokátom, D. K., proti žalovanému: **Technická univerzita vo Zvolene**, T. G. Masaryka č. 24, Zvolen, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 2. júla 2008, č. 789/2008/práv., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. januára 2009, č. k. 23 S 132/2008-149, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. januára 2009, č. k. 23 S 132/2008-149, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. k. 789/2008/práv. zo dňa 2. júla 2008, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie dekana č. 42/2008/RDV zo dňa 28. februára 2008. Týmto rozhodnutím dekan Drevárskej fakulty

Technickej univerzity vo Zvolene rozhodol o vylúčení žalobcu zo štúdia podľa § 66 ods. 1 písm. c/ zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách pre nesplnenie požiadaviek vyplývajúcich zo študijného programu a zo Študijného poriadku Drevárskej fakulty Technickej univerzity vo Zvolene, študijného odboru Podnikový manažment, forma štúdia externá, v akademickom roku 2005/2006, a to ku dňu 1. marca 2008. Krajský súd dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci dostatočne zistil skutkový stav veci a z tohto vyvodil aj správny právny záver. Žalovaný správny orgán náležite odôvodnil žalobou napadnuté rozhodnutie. Súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že žalobca nepreukázal splnenie požiadaviek, ktoré pre neho vyplývali zo študijného programu a študijného poriadku vysokej školy tým, že nepreukázal absolvovanie skúšok a predpísaných zápočtov. Podľa názoru krajského súdu žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí náležite zaoberal námietkami žalobcu. Sťažnosť žalobcu riešil aj Akademický senát Technickej univerzity, pričom výsledky šetrenia sú premietnuté v napadnutom rozhodnutí žalovaného. Prvostupňový súd konštatoval, že v tvrdeniach žalobcu je niekoľko rozporov, najmä ak tvrdil, že prerušil štúdium zo zdravotných dôvodov a zároveň tvrdil, že v uvedenom období vykonával aj skúšky. Práve z dôvodu nevykonania sporných skúšok nesplnil podmienky pre postup do vyššieho ročníka a bol vylúčený zo štúdia od 1. septembra 2000. Súd rovnako ako aj žalovaný a správny orgán prvého stupňa konštatoval rozpory a nezrovnalosti v tvrdeniach žalobcu. Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány sa v odôvodneniach rozhodnutí náležite vysporiadali s týmito rozporami a nezrovnalosťami.

Pokiaľ žalobca namietal, že uznanie sporných skúšok nemožno následne spochybniť, keďže sa tak stalo rozhodnutím dekana, súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že uznanie skúšok sa vykonáva na základe žiadosti študenta na predpísanom tlačive po zaujatí stanoviska dekana. Pre takéto rozhodnutie sa nevyžaduje v zmysle zákona o vysokých školách vydanie osobitného rozhodnutia s náležitosťami podľa § 47 Správneho poriadku, ktorý sa na rozhodovanie o tejto otázke nevzťahuje. Na tlačive zo dňa 11. septembra 2003 nie je uvedené stanovisko dekana, najmä podmienky, za akých sa žiadateľ zaraďuje do ročníka, nie je uvedené ani zaradenie do ročníka, ani dátum. Druhá žiadosť (bez dátumu) je bez akéhokoľvek písomného vyjadrenia dekana.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov ako aj ich postup je v súlade so zákonom. Preto žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako

nedôvodnú zamietol. Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku žalobca podal odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Súčasne žiadal, aby odvolací súd nariadil prvostupňovému súdu vykonať dôkazy, ktoré navrhol žalobca. V podanom odvolaní zopakoval skutočnosti a tvrdenia, ktoré uviedol v podanej žalobe a na pojednávaní na krajskom súde. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav zo strany žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a aj zo strany súdu. Tvrdil, že žalovaný ako aj súd mali vypočítať vedúcich katedier, ktorí uznali skúšky a zapísali ich do indexu ako aj dekana, ktorý uznal vykonanie skúšok zo strany žalobcu. Tvrdenia súdu, ktorý sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že žalobca nepreukázal absolvovanie skúšok a predpísaných zápočtov považoval za nepravdivé a v rozpore so skutočnosťou.

Uviedol, že žalobca predložil žalovanému ako aj súdu Výkaz o štúdiu podpísaný bývalým dekanom, ako aj rozhodnutia dekana fakulty o uznaní skúšok. Žalobca uviedol, že podal trestné oznámenie, o ktorom sa koná na Okresnom riaditeľstve PZ vo Zvolene. Jednotlivo skúšajúci si nemôžu pamätať jeho meno. Preto považoval vyjadrenia skúšajúcich za zmanipulované a za účelové. Rozhodnutie bývalého dekana o uznaní skúšok nebolo zrušené a preto je platné. Toto rozhodnutie mal žalovaný ako aj súd akceptovať. Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalobca prestal byť študentom dňom 1. septembra 2000, rozhodnutie o tejto skutočnosti nikdy neprevzal. Ak žalovaný tvrdil, že neexistuje rozhodnutie o prerušení štúdia, toto len potvrdzuje, že došlo k stratám dokladov, ktoré mali byť založené v zložke žalobcu. Pokiaľ súd konštatoval rozpory a nezrovnalosti v tvrdeniach žalobcu, tieto nemali mať zásadný vplyv na rozhodnutie súdu v neprospech žalobcu. Tieto nezrovnalosti by sa vyjasnili vypočutím svedkov. Žalobca preto bol poškodený na svojich právach, ktoré mu dáva Ústava Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách.

Tieto skutočnosti a tvrdenia zopakoval právny zástupca žalobcu na pojednávaní na najvyššom súde dňa 28. januára 2010 a navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Trval na svojom vyjadrení k podanej žalobe. Uviedol, že obidve

rozhodnutia boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci. V tejto súvislosti poukázal na rozsiahly spisový materiál, ktorý predložil krajskému súdu. Vylúčil možnosť, že by došlo k manipulácii so spisom žalobcu a písomnosťami, ktoré sa v ňom nachádzali. Uviedol, že M. B. bol na základe prijímacieho konania dňa 30. júna 1997 Rozhodnutím dekana Drevárskej fakulty Technickej univerzity vo Zvolene prijatý na externú formu inžinierskeho štúdia v päťročnom študijnom odbore drevárske inžinierstvo v školskom roku 1997/1998. Následne v prvom ročníku štúdia požiadal o prestúpenie z externej formy študijného odboru D. inžinierstvo na dennú formu štúdia v študijnom odbore Podnikový manažment TU vo Zvolene. Dekan doc. Ing. M. Š., CSc. obidvom žiadostiam M. B. vyhovel. M. B. prvý ročník odboru Podnikový manažment v dennej forme individuálneho štúdia v akademickom roku 1997/1998 absolvoval a splnil podmienky na postup do druhého ročníka, o čom svedčí Doklad o vykonaných skúškach a zápočtoch, ktorý bol vystavený dekanátom Drevárskej fakulty TU vo Zvolene.

V akademickom roku 1998/1999 žalobca opäť písomne požiadal žiadost'ami zo dňa 3. septembra 1998 a zo dňa 26. februára 1999 o individuálny študijný plán na zimný a letný semester ak r. 1998/1999 a jeho žiadostiam bolo dňa 8. septembra 1998 a 4. marca 1999 dekanom Drevárskej fakulty vyhovené. Aj napriek vyššie uvedeným žiadostiam, ako je zrejmé z predloženého Dokladu o vykonaných skúškach a zápočtoch, vystaveného dekanátom Drevárskej fakulty, žalobca v II. ročníku študijného odboru Podnikový manažment v dennej forme individuálneho štúdia v akademickom roku 1998/1999, nemá zapísanú ani jednu skúšku, klasifikovaný zápočet a ani zápočet za tento II. ročník a preto nesplnil podmienky pre postup do vyššieho (III.) ročníka v zmysle § 20 zákona č. 172/1990 Zb. o vysokých školách v znení neskorších prepisov.

Podľa vyjadrenia Ing. E. S., vedúcej študijného referátu Drevárskej fakulty, ktorú v rámci šetrenia sťažnosti M. B. adresovanej Akademickému senátu TU vo Zvolene oslovila Legislatívna komisia AS TU vo Zvolene sa potvrdilo, že v tomto akademickom roku menovaný nemal zapísaný žiadny výsledok vykonaných skúšok, že nebola evidovaná žiadna jeho žiadosť o prerušenie štúdia, že nearchivujú žalobcov index, pretože index nie je majetkom školy. Ďalej uviedla, že v rokoch 1997-2000 žalobca neodovzdal na dekanát DF vyplnený individuálny študijný plán — harmonogram s potvrdením absolvovaných konzultácií u príslušných gestorov predmetov.

V súvislosti s údajným prerušením štúdia žalobcu žalovaný zopakoval skutočnosti, ktoré uviedol už vo vyjadrení k žalobe a uviedol, že v spise žalobcu nie sú žiadne relevantné dôkazy o tom, že by bol podal žiadosť o prerušení štúdia. Nebolo vydané ani žiadne povolenie dekana Drevárskej fakulty na prerušenie štúdia počas jeho celého štúdia. V prípade, že by bol žalobca preukázal, že štúdium mal naozaj prerušené, počas tohto obdobia by prestal byť študentom. Stratil by právo zúčastňovať sa akejkoľvek výučby na Drevárskej fakulte. Nemal by ani právo v tomto období vykonávať skúšky a zápočty, ktoré podľa jeho tvrdenia mal absolvovať v priebehu rokov 1999, 2000 a 2001 u príslušných gestorov predmetov a skúšajúcich pedagógov. Prerušenie štúdia musí povoliť dekan alebo rektor vysokej školy.

Vzhľadom na to, že v akademickom roku 1998/1999 žalobca M. B. nemal povolené prerušenie štúdia a ani opakovanie II. ročníka a podľa Dokladu o vykonaných skúškach a zápočtoch nemal zapísanú ani jednu skúšku a ani zápočet, čím teda nesplnil podmienky pre postup do vyššieho ročníka a tieto nesplnil ani v akademickom roku 1999/2000, vtedajší dekan DF prof. Ing. A. O., CSc. vydal dňa 9. novembra 2000 Rozhodnutie o ukončení štúdia menovaného, evidované pod zn. 2712/2000/DDF z dôvodu, že nesplnil podmienky pre postup do vyššieho ročníka v zmysle § 20 zákona č. 172/1990 Zb. o vysokých školách v znení neskorších predpisov. Rozhodnutie o ukončení štúdia menovaného bolo zapísané v knihe pošty DF pod č. 2712 dňa 14. novembra 2000 a expedované cez poštu Rektorátu TU vo Zvolene na adresu trvalého bydliska menovaného dňa 15. novembra 2000, pod č. 47104 a v tento deň prevzaté na expedíciu Poštou Zvolen. Tieto všetky dôkazy sa nachádzajú v spise konajúceho súdu. Preto dňom 1. septembra 2000 prestal byť študentom II. ročníka DF TU vo Zvolene v odbore Podnikový manažment. Týmto dňom mu definitívne zanikli všetky práva a povinnosti študenta vysokej školy. Proti tomuto rozhodnutiu menovaný nepodal v stanovenej lehote opravný prostriedok a preto toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Túto dôležitú skutočnosť žalobca vo všetkých svojich podaniach zamlčal a ani žaloba ju neuvádzala. Na základe prijímacích skúšok, ktoré žalobca vykonal dňa 12. júna 2003, bol prijatý na dištančné štúdium na DF TU vo Zvolene v študijnom odbore Podnikový manažment (ďalej len PM). Táto skutočnosť mu bola oznámená dňa 16. marca 2003. rozhodnutím o prijatí na štúdium v akademickom roku 2003/2004 vedenom pod zn. 1207/2003. V tomto akademickom roku bol zapísaný rovno do III. ročníka. Na základe jeho žiadosti o individuálnu formu štúdia zo dňa 9. septembra 2003 mu dňa 29. septembra 2003 bola takáto forma povolená dekanom DF. Takúto individuálnu formu štúdia mal na základe

jeho žiadosti z 1. októbra 2004 povolenú aj vo IV. ročníku dekanom DF dňa 4. októbra 2004.

Žalovaný ďalej uviedol, že podľa indexu, ktorý žalobca predložil na pojednávaní senátu krajského súdu v origináli, bol žalobca zapísaný do III. Ročníka dištančného štúdia dňa 18. septembra 2003 s tým, že splnil všetky podmienky na postup do vyššieho ročníka a pritom, ako je zrejmé z uznávacieho hárku č. 2, predloženého žalobcom k žalobe, väčšina skúšok za II. ročník mu boli uznané až dňa 15. októbra 2003, kombinovaný modul až dňa 16. októbra 2003 a skúšky z predmetov Základy personálnej práce a Daňovníctvo až dňa 20. októbra 2003. Teda bol zapísaný do III. Ročníka dištančného štúdia skôr, ako mu boli uznané skúšky za I. a II. ročník denného štúdia PM s tým, že splnil podmienky pre postup do III. ročníka, čo je nanajvýš podozrivé.

V súvislosti s ukončením štúdia každého študenta, predtým ako pristúpi k obhajobe diplomovej práce je povinnosťou dekana zisťovať a skontrolovať celú spisovú dokumentáciu študenta a to najmä:

- či absolvoval všetky predpísané skúšky, klasifikované zápočty a zápočty,
- či získal predpísaný počet kreditov,
- či úspešne absolvoval štátne skúšky, t.j. komisionálne skúšky zo štátnicových modulov, ktoré si vybral už v priebehu štúdia,
- či splnil všetky študijné povinnosti a podmienky štúdia stanovené zákonom o vysokých školách a vnútornými predpismi TU vo Zvolene pre svoj študijný program (odbor), ktoré sa preukazujú Výpisom výsledkov štúdia podľa § 67 ZVŠ.
- Po úspešnej obhajobe diplomovej práce a splnení všetkých uvedených povinností, študent na záver absolvuje Štátnu záverečnú skúšku, pri ktorej sa všetko vyhodnotí, vyhlásia sa výsledky a vydá sa o tom Vysvedčenie o štátnej skúške v zmysle § 68 ods. 3 ZVŠ, ktoré spolu s vysokoškolským diplomom sú dokladmi o absolvovaní štúdia akreditovaného študijného programu v príslušnom študijnom odbore a o udelení akademického titulu.

Všetky tieto úkony vysokej školy museli prebehnúť aj v prípade M. B. a teda v súvislosti s ukončením jeho štúdia v odbore PM na DF TU vo Zvolene v akademickom roku 2005/2006 bol dekan DF povinný skontrolovať celú pedagogickú dokumentáciu v osobnom

spise žalobcu. Pri tejto kontrole zistil a to kontrolou Výkazov o skúške (klasifikovanom zápočte, zápočte), že z predmetov: Prevádzkové účtovníctvo, Základy personálnej práce, Obchodné právo, Cudzí jazyk, Národohospodárska politika, Daňovníctvo a I. kombinovaný modul (semester) nevykonal skúšky a zápočty za II. ročník v dennej forme štúdia PM, pretože v uvedených Výkazoch sa nenachádzali písomné záznamy o vykonaní predpísaných skúšok, klasifikovaných skúšok a zápočtov a teda vzniklo podozrenie, že tieto skúšky, klasifikované skúšky a zápočty, zapísané v predmetných uznávacích hárkoch, neboli u gestorov týchto predmetov, resp. skúšajúcich vykonané a zapísané a teda ich u týchto skúšajúcich menovaný neabsolvoval. Listom zo dňa 9. mája 2006 vtedajší dekan DF žalobcovi oznámil, že nevykonal všetky predpísané skúšky v II. ročníku študijného odboru „Podnikový manažment“. Súčasne mu oznámil, že mu bude umožnené vykonať štátnu skúšku – obhajobu diplomovej práce až po splnení všetkých študijných povinností.

Uviedol, že žalobca nevyužil možnosť, ktorú mu v tom čase dekan ponúkol a to v priebehu 21 mesiacov ešte chýbajúce skúšky dodatočne spraviť a tak splniť všetky študijné povinnosti stanovené ZVŠ s tým, že potom môže ukončiť svoje štúdium. Žalobca začal riešiť túto situáciu podávaním viacerých sťažností. Preto dekan rozhodnutím zo dňa 28. februára 2008 podľa § 66 ods. 1 písm. c/ zákona č. 131/2002 Z.z. rozhodol o vylúčení žalobcu zo štúdia. Rektor TU vo Zvolene rozhodnutím zo dňa 2. júla 2008 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie dekana o vylúčení žalobcu zo štúdia.

Dňa 11. decembra 2009 žalovaný zaslal odvolaciemu súdu fotokópiu uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I.ÚS 351/68-55 a uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ Z. zo dňa 28. mája 2009 o zastavení trestného stíhania.

Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní na odvolacom súde dňa 28. januára 2010 zopakovala skutočnosti uvedené vo vyjadrení k odvolaniu a navrhla prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec preskúmajúc napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) na odvolacom pojednávaní dňa 28. januára 2010 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd prejednal a rozhodol vec v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a právnej zástupkyne žalovaného.

Odvolací súd sa prioritne zaoberal odvolacou námietkou žalobcu, že v konaní pred krajským súdom došlo k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivý súdny proces a tým malo dôjsť v zmysle jeho tvrdenia aj k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V prípade žalobcu podľa názoru odvolacieho súdu však nešlo o odmietnutie spravodlivosti krajským súdom majúce za následok porušenie základného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1, prípadne čl. 48 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu spisu krajského súdu odvolací súd zistil, že krajský súd v predmetnej veci nariadil pojednávanie na ktorom sa žalobca, jeho právny zástupca ako právna zástupkyňa žalovaného zúčastnili. Na krajskom súde sa žalobca k veci vyjadril. Krajský súd pri rozhodovaní vychádzal zo všetkých písomností nachádzajúcich sa v spise vrátane administratívneho spisu žalovaného.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za správne orgány sa považujú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, ako aj orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby, ako aj fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3). Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (§ 250i ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Za dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v intenciách ustanovenia § 250i ods. 1 OSP treba považovať také dôkazy, ktoré vedú k zisteniu, či skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu, bol pre rozhodnutie správneho orgánu postačujúci.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z historického exkurzu právnej úpravy správneho súdnictva po jeho obnovení zákonom č. 519/1991 Zb., ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky súdny poriadok možno uviesť, že v roku 1992 došlo k doplneniu súkromnoprávneho súdneho procesného poriadku o piatu časť Občianskeho súdneho poriadku pod názvom „Správne súdnictvo“. Táto zmena mala za následok, že Občiansky súdny poriadok obsahuje dva samostatné, aj svojimi princípmi oddelené procesné predpisy pre súdne konanie, a to Občiansky súdny poriadok ako procesnú normu súkromného práva a V. časť Občianskeho súdneho poriadku, ktorá je samostatnou procesnou normou práva verejného pre správne súdne konanie.

S ohľadom na právnu úpravu správneho súdnictva v Občianskom súdnom poriadku je nutné uviesť, že treba rozlišovať na jednej strane medzi rozhodovaním súdov v občianskoprávných a obchodných veciach a na druhej strane vo veciach správneho súdnictva. Pokiaľ v prvých dvoch oblastiach konanie začína na základe návrhu (žaloby) na súde, súdnemu konaniu v oblasti správneho súdnictva predchádza administratívne konanie (a to spravidla dvojstupňové).

Správny súd zásadne preskúmava zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov, ktoré majú verejnoprávny charakter.

Na rozdiel od súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a obchodných veciach pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.). Správny súd však vykonáva dokazovanie iba výnimočne, najmä s cieľom verifikovať už vykonané dôkazy v správnom konaní.

Odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktoré majú verejnoprávny charakter, postupoval v intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“.

Rozsudok krajského súdu obsahuje podľa názoru najvyššieho súdu dostatok skutkových a právnych záverov.

V zmysle judikatúry ústavného súdu „právo na súdnu ochranu (resp. spravodlivý proces) nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok“ (pozri napr. II.ÚS 4/94, II.ÚS 3/97).

Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol vyporiadal.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojevôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o vysokých školách nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 9. decembra 1994).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici dostatočne odôvodnený, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa zaoberal preskúmaním rozhodnutia súdu prvého stupňa v celosti.

Odvolací súd konštatuje, že súčasťou administratívneho spisu žalovaného sú okrem rozhodnutia dekana DF zo dňa 28. februára 2008 o vylúčení žalobcu zo štúdia, rozhodnutia rektora TU vo Zvolene z 2. júla 2008, ktorým potvrdil rozhodnutie dekana sú aj písomné vyjadrenia jednotlivých skúšajúcich, u ktorých mal údajne žalobca predmetné sporné skúšky absolvovať. Ani jeden z vysokoškolských pedagógov nepotvrdil skutočnosť, že žalobca sporné skúšky vykonal.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že vyšetrovatelka PZ v rámci trestného stíhania vo veci začatého na základe trestného oznámenia žalobcu vypočula ako svedkov vysokoškolských pedagógov, ktorí uviedli, že žalobcu z predmetov uvedených na uznávacích hárkoch neskúšali (spis ČVS:ORP-1007/OEK-ZV-2008). V spise je aj vyjadrenie vedúcej Ústavu cudzích jazykov TU vo Zvolene PhDr. D. D. zo dňa 24. marca 2009, s ktorého vyplýva, že žalobca ju v máji 2000 navštívil v jej kancelárii a žiadal ju, aby mu zapísala skúšku z cudzieho jazyka, konkrétne z anglického jazyka. Odporučila mu, že mu zabezpečí výučbu z tohto jazyka prostredníctvom pedagóga na anglický jazyk, u ktorého potom bude robiť skúšku. Žalobca jej návrh odmietol s odôvodnením, že on sa nepotrebuje anglický jazyk naučiť, pretože má na to sekretárku vo firme, ktorá tento jazyk dobre ovláda, a on potrebuje mať len zapísanú skúšku z tohto predmetu. Keďže mu odmietla skúšku zapísať, žalobca odišiel z jej kancelárie. Neskôršie u PhDr. J. T. zisťovala, či žalobca u nej skúšku z anglického jazyka vykonal. Pani T. po preverení svojej evidencie a skúšobných hárkov jej oznámila, že žalobcu neskúšala a ani ho nepozná.

Uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ Z. zo dňa 28. mája 2009, č. ČVS:ORP-1007/OEK-ZV-2008 bolo zastavené trestného stíhanie vo veci prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona za

skutok, že páchatel' v čase od 22. mája 2006 do 26. mája 2006 na TU D F vo Zvolene, ul. T. G. Masaryka č. 24 nepovolil obhajobu diplomovej práce a následne vykonanie záverečnej štátnej skúšky na tom základe, že nesplnil podmienky riadneho skončenia štúdia daného študijného programu i napriek tomu, že každý ročník vo výkaze o štúdiu tzv. index je zaznačené splnenie podmienok postupu do vyššieho ročníka a spochybnil konanie bývalého dekana TU doc. Ing. Š. B., CSc., čím takto svojim konaním spôsobil vážnu ujmu na právach tým, že uviedol do omylu M. B., nar. X., trvale bytom P. Zastavené trestné stíhanie bolo z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesenie o zastavení trestného stíhania sa stalo právoplatným dňa 25. júna 2009.

Je pravdou, že v osobnom spise žalobcu sa nachádzajú dve žiadosti žalobcu o uznanie skúšok. Prvá žiadosť (uznávací hárok) a to za rok 1998/1999 je s dátumom 11. septembra 2003 s písomným vyjadrením vtedajšieho dekana DF doc. Ing. Š. B., CSc. Touto žiadosťou žiadal žalobca o uznanie skúšok z dvoch predmetov a to: Hospodárska informatika a Filozofia. Na žiadosti (uznávací hárok) zo dňa 11. septembra 2003 nie je uvedené stanovisko dekana, najmä chýba stanovenie podmienok, za akých sa žiadateľ zaraďuje do ročníka, nie je uvedené do ktorého ročníka. Druhá žiadosť je bez dátumu. Žalobca žiadal o uznanie vykonaných skúšok a klasifikovaných zápočtov z 9 predmetov: 1. Operačný výskum, 2. Obchodné právo, 3. Základy personálnej práce, 4. Cudzí jazyk, 5. pracovné metódy a techniky, 6. Daňovníctvo, 7. Prevádzkové účtovníctvo, 8. Národohospodárska politika, 9. I. Kombinovaný modul (semester). K prvej žiadosti žalovaný uviedol, že v časti kde sa nachádza rozhodnutie dekana, nie je uvedený žiadny dátum, ani zaradenie do ročníka, ani určené podmienky, za akých sa zaraďuje. Nie je ani vyplnený rozdeľovník. Druhá žiadosť je bez dátumu a bez akéhokoľvek písomného vyjadrenia dekana k zásadnej otázke, či tieto predmety uznáva, alebo nie, do ktorého ročníka ho zaraďuje a za akých podmienok.

Odvolaací súd konštatuje, že skutočnosť podpísania žiadostí bývalým dekanom, hoci neboli náležite vyplnené, je neštandardná a neprofesionálna.

Na druhej strane zákon o vysokých školách nestanovuje, pre žiadosti o uznanie skúšok a zápočtov formu rozhodnutia. Preto samotné uznanie skúšok nie je právne záväzné. Dôkazom o vykonaní skúšky, je len údaj vo výkazoch o skúške.

Preto zistenú vadu považoval odvolací súd za takú vadu, ktorá nemala vplyv na zákonnosť žalobcom napadnutých rozhodnutí (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Listom zo dňa 23. mája 2006 vyzval bývalý dekan DF TU vo Zvolene prof. Ing. I. Č., CSc. žalobcu, aby preukázal splnenie podmienok predpísaných na riadne ukončenie štúdia. Túto povinnosť žalobca nesplnil.

Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách, štúdium sa riadne skončení absolvovaním štúdia podľa príslušného študijného programu. Dňom skončenia štúdia je deň, keď je splnená posledná z podmienok predpísaných na riadne skončenie štúdia daného študijného programu.

Podľa § 66 ods. 1 písm. c/ zákona č. 131/2002 Z.z., okrem riadneho skončenia štúdia sa štúdium skončí vylúčením zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku vysokej školy.

Podľa § 66 ods. 2 písm. c/ zákona č. 131/2002 Z.z., dňom skončenia štúdia je podľa odseku 1 písm. c/ deň, keď rozhodnutie o vylúčení zo štúdia nadobudlo právoplatnosť.

Odvolací súd poznamenáva, že podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutočný stav veci, vykonané dôkazy v rozhodnutiach vyhodnotili podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov (správne uváženie) a preto ich právne závery boli správne. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Odvolací súd rovnako ako krajský súd postup správnych orgánov pri vylúčení žalobcu zo štúdia uplatnený vo vzťahu k žalobcovi nepovažoval za nezákonný, mimoriadny a ani

v rozpore s dobrými mravmi. Žalobcom nebolo preukázané, že by bol znevýhodnený voči iným študentom.

Nepochybil preto krajský súd, keď žalobu zamietol.

Odvolačí súd preto s poukazom na vyššie uvedené závery napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250j a ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1,2 O.s.p. ako zákonný a vecne správny potvrdil, pričom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a s poukazom na § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. (Žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný podľa zákona nemá nárok na ich náhradu).

P o u ě n í e: Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská